

Čís. 10959.

Pro zajištění dávky z přírůstku hodnoty (Dodatek III. k nařízení ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n.) platí dvorský dekret ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. a dvorský dekret ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R II 223/31.)

K návrhu Zemského výběrčího úřadu povolil soud prvního stupně exekuci k zajištění dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatelé uplatňují, že podle zákonných předpisů, a to zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., pak nařízení vlády ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., pak zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. žádaný záznam neměl býti povolen. Rekursní soud vyhověl stížnosti z těchto úvah: Podle § 26 nařízení vlády ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. o obecní dávce z přírůstku hodnoty vymáhá dávku nebo pokutu včas nezapravenou úřad, jenž dávku předepsal. O vymáhání a o exekučním řízení platí táž ustanovení, jako pro vymáhání daní přímých. Vymáhající strana, Zemský výběrčí úřad jako zástupce obce Ch. sám ve své žádosti uvádí, že ukládací řízení není dosud skončeno a že tedy dávka dosud není předepsána. § 284 zákona ze dne 15. června 1927 o přímých daních čís. 76 sb. z. a n. stanoví, že, je-li vybrání daně s přírážkami dosud nepředepsané nebo nesplatné ohroženo, může vyměřovací úřad, uveďa důvody, z nichž pokládá vybrání za ohrožené, uložit poplatníkovi písemným, ihned proveditelným příkazem, by ji až do jejího zaplacení zajistil do částky v příkazu uvedené. Článek XIII. uvozovacích ustanovení k tomuto zákonu stanoví, že, pokud nebyl poplatníkovi podle ustanovení zákona doručen platební rozkaz, jest povinen v kalendářním (berním) roce, po případě i později platiti ve stanovených lhůtách podle toho, kolik mu bylo naposled, t. j. podle posledního předpisu na časově nejbližší kalendářní (berní) rok předepsáno k přímému placení na ročních daních s přírážkami. Z těchto zákonných ustanovení vyplývá, že daň nelze zajistiti, pokud není předepsaná nebo pokud poplatník nemá povinnost platiti daň na základě dřívějších předpisů. Jde-li o daň, která se ukládá po prvé, musí býti aspoň v prvé stolici předepsaná, není-li zaplacení ohroženo. Není pochybnosti, že v projednávaném případě jde o první předpis a ukládací řízení není ještě skončeno a ohrožení zaplacení není ani tvrzeno. Ale, i kdyby zaplacení dávky bylo ohroženo, musela by návrhovatelka vzhledem k ustanovení § 26 a podle § 284 zákona čís. 76/27 postupovati podle těchto zákonných předpisů, což však návrhovatelka neučinila. Nejsou tedy splněny předpoklady dvorského dekretu ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. a nelze se též dovolávati článku III. uvozovacího zákona k exekučnímu řádu a § 38 písm. c) knihovního zákona.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Návrhu zemského výběrčího úřadu, jako úřadu pověřeného předepsáním a vybráním obecní dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, na zajištění dávky, jež bude v zahájeném již ukládacím řízení předepsána, a to knihovním záznamem práva zástavního na nemovitosti poplatníkově, bylo podle dvorských dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., zachovaných v platnosti článkem III. uvoz. zákona k ex. řádu, pak podle § 38 písm. c) kn. zákona prvním soudem právem vyhověno. Nelze souhlasiti s rekursním soudem, jenž z § 26 dávkového řádu ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., dodatek III. a § 284 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. usuzuje, že se zajištění dávky může státi jen na základě písemního, ukládacím úřadem poplatníkovi vydaného příkazu, by dávku zajistil. Dávkový řád ustanovuje v § 26 jen o vymáhání již vyměřené a předepsané dávky, že o něm platí též ustanovení jako pro vymáhání přímých daní, tedy nyní §§ 343—404 zákona čís. 76/1927, nikoliv také § 284 tohoto zákona. O zajištění dávky ještě nevyměřené není v dávkovém řádě ustanovení, platí proto i pro dávku z přírůstku hodnoty všeobecné, nahoře citované předpisy o zajištění daní a veřejných dávek, a musí jich býti použito.

Čís. 10960.

Zákon ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n., o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace.

Pro nárok na náhradu škody z okleštění stromoví při zřizování elektrického vedení není přípustným sporné řízení, nýbrž jest jednati v řízení mimosporném.

(Rozh. ze dne 7. září 1931, R I 448/31.)

Žalovaná společnost prováděla podle povolení zemského úřadu zařízení vedení elektrického proudu. Žalobce domáhal se na žalované žalobou náhrady škody, ježto při stavění stožáru pro elektrické vedení byla poškozena hrušeň patřící žalobci tak, že zašla. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl. D ů v o d y: Bylo zjištěno, že žalovaná byla pro přesporné vedení prohlášena za podnik všeužitečný a zemský úřad uložil všem vlastníkům pozemků trpěti, by žalovaná postavila podle projektu stožáry a napjala přes pozemky vodiče pro elektrický proud, dále trpěti přístup a trpěti okleštění stromů na nich, alespoň udržování jich v takové výši, by netrpělo vedení elektrovodů. Mezi stranami jest spor, zda jde o odškodné ve smyslu § 15 zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n. Podle § 14 jsou elektrické podniky povinny nahraditi každou majetkovou újmu, jež vzejde soukromým vlastníkům povolením užívacích práv a jejich výkonem, zvláště pak zřízením elektrických děl, jich udržováním a změnou a jich